

STEPHANIE FORD

Szemenszedett hazugság

VIKÖNYV

3. rész

Szemenszedett hazugság

3. rész

Stephanie Ford

Vikönyv©2024

ISBN

epub: 978-615-6586-78-0

pdf: 978-615-6586-79-7

Minden jog fenntartva!

Munkatársak: Mészáros Ilona

Szerkesztő, egészségügyi szakértő: Saláth Barbara

Borító: Szabó Borka

1.

Először akkor érte sokk, amikor Jamie udvariasan kinyitotta előtte a vasajtót.

– Hol a fenében jártál, hogy nem adtak neked enni? Csont és bőr vagy – nézett végig rajta.

Igaz, ami igaz, a Norvégiában eltöltött idő alatt ismét fogyott pár kilót, pedig úgy emlékezett, rendesen evett. Vagy csak azokon a napokon, amikor Milo főzött rá valamiféle rosszul értelmezett kötelességtudatból, esetleg hálából?

Másodjára Charlie húzta a száját:

– Miért nem gyakoroltad az India dalt, ahogy megkértelek? Most nulláról kell indulnunk, pedig azt hittem, egy-két napon belül megkezdhetjük a felvételt.

Ezt sem érezte igaznak, hiszen a hazafelé úton megpróbált megismerkedni legalább a dallamok egy részével. Azért nem az egészszel, mert öt nap kevésnek bizonyult a száznegyvenkilenc zenei fájl végighallgatásához, hát még a megjegyzéséhez!

És persze Emmett sem maradt le a szidalmaival, amikor sokadjára hibázott a gitárjával.

– Nem hiszem el! Mindent elfelejtettél?

Ezzel nagyjából egyetértett. Az üdülés hónapjaiban egyszer sem vette elő a gitárt, hiába vitte magával azt a királykék csodát, amit, most már biztos volt benne, Emmett nem minden céltatosság nélkül adott neki.

Zsuzsa pont akkor érkezett a kis Susie-val, amikor a szünetben holtfáradtan lerogyott a próbaterem foszlott, sárga huzatú kanapéjára.

– Gondolom, Jamie már árulkodott a mai szánalmas teljesítményemről – morogta rosszkedvűen.

Zsuzsa megvonta a vállát.

– Aggódik érted.

– A banda miatt aggódik, de ebben én csak egy apró fogaskerék vagyok – legyintett Sam.

– Na és? Ha csak egy icipici fogaskerék megy tönkre egy órában, az nem működik. Tekints úgy magadra, mint egy óra nélkülözhetetlen alkatrészére. Ha te nem működsz, akkor ők sem. Charlie hetek óta írja ezeket a dallamokat és alig várta, hogy visszagyere és felénekelj. Közben mindjárt itt a következő fellépésed, arra is gyakorolnotok kell. Joe szervezett nektek tévés

fellépést meg riportokat magazinokkal, két fotózást, szóval a következő tíz hétben annyi dolgok lesz, mint eddig összesen volt.

– És még van két videó is, amit Dave le akar forgatni, mielőtt ősszel megint szétszéledünk.

– Na látod, tudod te ezt. De azt azért elmondhatnád, mi történt veled, még ha csak dióhéjban is. Nem tűnsz valami boldognak. Megint valami rossz történt veled?

Sam vállat vont.

– Tulajdonképpen...

Ebben a pillanatban a férfiak, akik eddig odafent, az utcán beszélgettek a dohányzó Joe-val, megjelentek a lépcsőn.

– Majd megbeszélitek este, most jobb lenne folytatni a gyakorlást – dörögte Jamie, azután valamivel szelídebben folytatta Sam felé fordulva. – Nincs annyi időnk, amennyire szükség lenne és megint elég nagy a tét. Kijöttél a gyakorlatból, mi meg be vagyunk sózva, szóval essünk neki. Fel a fejjel, ez még csak az első nap. Menni fog ez, csak vissza kell rázódnod.

Talán Jamie hozzáállása miatt Sam képes volt összekapni magát és a gitárral sokkal kevesebbet hibázott, mint a nap első részében. Az énekléssel már nem volt ilyen szerencséje, a hangján még dolgoznia kellett, a magasabban fekvő motívumokat még nem tudta tisztán kiénekelni, azokról a nehéz váltásokról nem is beszélve, melyekkel folyton meggyúlt a baja. Ez a nap arra ment el, hogy ismerkedjen az új dallamrészletekkel, melyeket hallott már, mégsem tűntek ismerősnek, annyi volt belőlük és annyira különböztek egymástól.

Késő délután, amikor már egyikük sem bírta torokkal, Emmett Paula hivatkozva lelépett, mire Jamie berekesztette a próbát.

– Holnap délelőtt ugyanekkor ugyanitt – krákolgta rekedten. – Na tessék, ma én sem vagyok formában.

Másnap ha lehet, még rosszabbul mentek a dolgok. Jamie rekedtsége nem múlt el, sőt Charlie is csatlakozott hozzá. Sam hozta az előző napi rossz formáját, Emmett pedig összeveszhetett Paullal, mert a nő minden mellényülésére ideges pillantással és dühös sóhajtással válaszolt.

Ebédnél Jamie bedobta a törölközőt:

– Nem bírom tovább hanggal – nyöszörögte szinte a síron túlról. – Mi lenne, ha nélkülem folytatnátok? A fellépéshez elég jól állunk, de az India-dallamokat gyakorolhatnád délután, Sam.

Charlie ez egyszer a fejét rázta.

– Bocs, nekem is kéne két-három szabadnap. Nem bírnám megállni, hogy ne segítsek neki, úgy viszont soha nem múlik el a hangszálgyulladásom.

Sam egykedvűen nézett a két betegre.

– Otthon és mással is tudok gyakorolni. Emmett, tudsz rám időt szakítani vagy be kell menned az iskolába?

A férfi megrázta a fejét.

– Ma egyedül a tiéd vagyok, ha úgy akarod.

Volt valami végtelen szomorúság a hangjában, amitől Samet kirázta a hideg. Most már biztos volt benne, hogy történt valami közte és Paul között.

Habár tegnap Jamie utalt rá, hogy este pletykálkodhatnak Zsuzsával, végül a férfi ezen a napon is a feleségével és a lányával indult haza. A pletykálkodásból megint nem lett semmi. Samnek nem volt szíve szétszakítani őket. Egyedül ballagott haza, ahol senki nem várta. Nora és Nick még Jamie lakásán tartózkodtak, mint Sam előző délután megtudta, a házvezetőnője mostanában gyakran vállalt gyermekfelügyeletet vagy takarítást, vasalást a környéken.

– Egyszer elég volt a hajléktalanságból – magyarázta. – Szükségem van megtakarításra. Nálad mindenünk megvan, úgyhogy ezeket az apróságokat mind félre tudom tenni. Nem az állásom rovására teszem, csak este és éjszaka dolgozom másnak, az összes nappalom a tiéd.

Sam egyetértett velem, mielőtt rászakadt a gazdagság, ő is ugyanígy centizte a pénzt, kivéve talán akkor, amikor valami üzletet szimatolt. A zöme bukás volt, néhány hozott pár centet és volt az az egy, ami egy csapásra a dollármilliomosok közé repítette.

2.

Még korán volt lefeküdni, végignyúlt az ágyán és a mennyezeten lebegő árnyakat figyelve visszautazott nyolc nappal korábbra.

Milónak igaza volt, a nap még fent járt, bár már szinte egybeért a tengerrel. A víz alig hullámzott, ők pedig leültek a fémterasz szélére. Lábukat a fövény fölé lógatták, Milo pedig belekezdett egy közepesen hosszú történetbe egy vitorlás lélekvesztőn eltöltött viharos délutánról.

Samet kirázta a hideg a szavaitól. Korán besötétedett, a hullámok át-átcsaptak a bárka fölött, a horgászsinór is hamar elszakadt és egy idő után már a puszta túlélésért ment a harc az elemekkel.

– Biztos voltam benne, hogy nem érzük meg a reggelt – sóhajtotta lemondóan Milo, bár az a tény, hogy egymás mellett ültek ezen a késői órán, adott okot a bizakodásra. – A szél erősen dobálta a hajót. Apám kétszer is kiment a fedélzetre hányni, engem viszont nem engedett ki. Nem mintha szükségem lett volna rá. Még világosban fogtunk egy nagy halat, azt pucolgattam és közben imádkoztam, pedig nem vagyok vallásos. Tiszta pillanataimban apám is velem mondta a szöveget, mialatt úgy szorította a kormányt, hogy belefehéredtek az ujjai.

Hajnaltájt értük el a partot nagyjából fél kilométerre a kikötőtől. Apám hagyta, hadd sodródjunk a sziklák mellé... sőt, szerintem szándékosan vitt oda minket. Emlékszem, úgy szorítottam azt az átkozott halat, mintha az életem függött volna tőle. Koromsötét volt, ömlött az eső, a hátunk mögött dörögve zúgott a víz, de az a másik hang, ahogy a hullámok megtörtek a parton, annál szebbet életemben nem hallottam.

Fogalmam sincs, hogy kerültünk ki a szárazföldre, a következő emlékemben magamhoz ölelem azt a hatalmas halat és a szakadó esőben felfelé botladozunk két éles szikla között a köves úthoz. Apám többször rám szólt, hogy dobjam el a halat, de én nem bírtam elengedni. Mintha odaragasztották volna a kezemhez, pedig megvolt vagy tíz kiló, én meg legfeljebb tizenegy éves. Aztán valaki ránk kiáltott, mire apám a hang felé terelt.

Egy öregember hívott be magához egy akkora szerszámosba, mint a fürdőszobád. A földre kuporodtam a lapátok és ásók közé. Ott is aludtam el és mire felébredtem, a halam megbüdösödött. Apám kihajította, én pedig eldöntöttem, hogy soha többé nem megyek halászni. Apám se ment többé. Nem beszélt róla, de szerintem az lehetett az oka, hogy abban az átkozott viharban annyira megfázott, hogy kis híján belehalt. Anyám a következő tavaszon halt meg, én pedig az ő szüleihez kerültem két évre, míg apám újra talpra nem állt.

– Olyan sokáig volt beteg? – remegett Sam hangja az együttérzéstől.

– Is. Meg már akkor sem volt munkája, amikor kimentünk horgászni a viharos tengerre. Szerintem pont azért mentünk, mert tán ennünk se volt mit, bár ebben nem vagyok biztos. Mindenesetre rossz idők jártak ránk akkortájt. Azután fordult jobbra, amikor apám megismerte a nevelőanyámat. Tőle kaptam az első gitáromat tizenhárom évesen és ő mutatta meg az első fogásokat is. Bírtam a csajt. Vagány volt és olyan... nem is tudom, mintha fiatalabb lett volna a koránál. Negyvennek nézett ki, de olyan jó fej volt, mintha épp csak kinőtt volna a gyerekkorból.

– Értett a nyelveden?

– Nagyon. Sajnáltam is, amikor hét évvel később otthagya az apámat. Azt még inkább, hogy elvitte magával a húgomat. Amikor megtudtam, hogy mi történt, próbáltam megkeresni őket,

de soha többé nem találkoztunk. Eltűntek, felszívta őket Svédország, mintha soha nem léteztek volna.

– Talán nevet változtattak – vélte Sam.

– Talán – vont vállat Milo. – Apám elég csúnyán bánt velük, de nem az ő hibája volt, hanem egy vérömlenyé. Munka közben fellökte egy targonca, a fejére esett és agyvérzést kapott. Testileg rendbe jött, a viselkedése viszont már soha nem lett a régi. Amíg egészséges volt, egy legyet sem bírt leütni, a halat is inkább víz nélkül hagyta a fedélzeten, mint hogy megölje. Megvárta, míg magától pusztult el. De... azt hiszem, a nevelőanyám nem hitt apám betegségében, inkább elmenekült, mielőtt kárt tett volna benne és a hűgomban.

– Hiányoznak?

Milo sajnálkozva bólintott.

– Most pedig te jössz! – mondta valamivel vidámabban. – Mit érzel, amikor meglátod a lányaidat?

– Most, miután meghaltak? – képedt el a nő.

– Aha. Régen nyilván szeretted őket, ezért is idézed meg őket folyton.

Sam sokáig hallgatott, mielőtt válaszolt:

– Most még jobban szeretem őket. Bármit odaadnék, hogy újra velük lehessenek.

– De azért nem...

– Mármint hogy meg akarnék halni? Azt nem. Annyi tragédia történt körülöttem, a lányaim után meghalt az apám, elvesztettem a hazámat, még az anyám is cserben hagyott, a férjemről ne is beszéljünk... de nem, soha egyetlen percre sem akartam meghalni. Sőt, félek az elmúlástól. Az olyan... végleges. Akkor már nem lesz lehetőségem jóvá tenni a hibáimat.

Milo felkönyökölt a fémlapon és Samre nézett.

– Sok hibát követtél el?

Sam is felkönyökölt.

– Ki nem? Gyakran járnak a fejemben azok az apró-cseprő kis butaságok, amiket másképp kellett volna intéznom. Amikor türelmesebbnek kellett volna lennem. Vagy amikor fel kellett volna állnom és elhagynom, akivel nem volt érdemes együtt maradnom. Vagy amikor felálltam, pedig maradnom kellett volna és megbeszélni a dolgot. Anyámmal sem békültem még ki, és szerintem jó ideig nem is fogok. Rengeteg ember megbántott és én is megbántottam másokat, még több helyzetet kihagytam, amikor ember lehettem volna... És a temetőbe is ki kellene mennem a lányaimhoz. Már az orvosom is győzködött, de akkor még úgy gondoltam, jobban tudom nála, mi a jó nekem.

– És most mit gondolsz? Még mindig azt hiszed, hogy rosszat akarnak neked, amikor azt mondják, hogy búcsúzz el tőlük méltóképpen?

Sam megrázta a fejét.

– Igazuk van. Neked is. Ki kell mennem hozzájuk és szembe kell néznom a történetekkel. Nekik mindegy, de nekem nem. Ha van túlvilág, biztosan tovább léptek az én birtokló szeretetemenél, ha meg nincs, akkor minek eszem magam, nem igaz? Bár azért inkább hiszek a túlvilági létezésben, máskülönben hogyan beszélhetnék velük? És tudod, nem mindig azt mondják, amit hallani akarok, szóval... igen, hiszem, hogy a lélek tovább él egy másik dimenzióban. Nem is miattuk kell megtennem, hanem magam miatt. Attól, hogy elfogadom a halálukat, még nem felejttem el őket. Örökké velem lesznek, akár mikor gondolhatok rájuk, az álmaimban tovább is élhetnek, míg egyszer tényleg megbékélek a történetekkel.

– A hiányuk nem múlik el, de talán könnyebb lesz, ha arra gondolsz, hogy már nem árthatnak nekik. Az pedig, amiből kimaradtak... azt most teszed helyre magadban azokkal a látomásokkal – mondta Milo.

Sam lehajtotta a fejét.

– Tudom, mégis annyira nehéz...

– De az univerzum támogat – vált vidámmá Milo hangja. – Nézz csak fel!

Sam felemelte a fejét és szinte belefájdult a szeme a félhomályos égbolton táncoló zöld fényfüggönybe.

– Ez... – hebegte.

– Sarki fény. Aurora borealis, kimondottan a te tiszteletedre – nevetett most már a férfi. – És tudod mit? Az enyémmre is, mert... elhatározásra jutottam. Megyek és beszélek Lynn-nel. Veled mi lesz? Te is elbúcsúzol végre a lányodtól?

Sam hanyatt fekve bámulta az égen libegő zöld ragyogást.

– Hát... – bizonytalankodott. – Azt hiszem...

– Ne! Ezt ne! – szólt rá szelíden Milo. – Dönts és aztán tedd is meg.

– De – kezdte Sam.

– Semmi de. Én megtettem, most tedd meg te is! És nehogy azt gondold, hogy nekem nincs mit vesztenem. Egy gyerek élete a tét, még ha történetesen nem is az enyém. Azt nézem, hogy lehetne az enyém. Még akkor is, ha azzal, hogy őt felvállalom, elvesztek valakit, aki nagyon fontos a számomra. Azt a nőt, aki miatt... akit a butaságom miatt eldobtam egy olyan nő kedvéért, akit egyáltalán nem kívánok.

Sam megint felkönyökölt, de csak fél szemmel nézett Milóra, a másikat még mindig az égen tartotta.

– Talán nincs minden veszve. Azzal a másik nővel beszéltél már az érzéseidről? Mi van, ha nem is tudja, hogy szerelmes vagy belé?

– És ha csak egyoldalú a dolog?

– Ezt csak egyféleképpen derítheted ki, beszélj vele is! Mondd el neki, mit érzel.

Milo legyintett.

– Még csak baráti viszonyban sem voltunk, ha most lerohanom azzal, hogy te figyelj, megőrülök érte... mondjuk ha neked mondanám ezt, mit gondolnál rólam?

– Hogy megőrültél – kuncogott fel Sam. – Ha nem ismered, hogy szerethetnél belém?

– Soha nem a partner igazi énjébe szeretünk bele, hanem abba, amit mi magunk képzelünk bele.

– Igaz.

Sokáig hallgattak, fejük felett egyre ritkábban tűnt fel a sarki fény.

– Mondhatok még valami kellemetlent? – sandított rá Milo. A nő bólintott. – Észrevettem, hogy állandóan a hátad mögé nézegetsz. Azok mellett, amikkel épp foglalkozol, mindig odapofátlankodik a múltad, de nem normális módon. Újra és újra visszakanyarodsz a rég elmúlt dolgokhoz, mintha azok még mindig élők lennének, mintha lenne bármi ráhatásod a kimenetelükre. Rágódsz rajtuk, folyton elemzed, mi lett volna, ha.

Sam talán életében először elgondolkodott ezen a meglátáson. Egy darabig hallgatott, végül beleegyezően bólintott.

– Azt is tudod, mit tegyek ellene?

– Persze. Tanuld meg lezárni magadban a dolgokat. Kezdd azzal, hogy kimész a lányodhoz a temetőbe.

– Két lányom van ott, te meg mindig egyes számban beszélsz róluk.

– Tudom – mosolygott a férfi. – Így akarom kizsarolni belőled, hogy vedd komolyan a döntést. Ez most a legfontosabb.

Sam megint az égre függesztette a tekintetét. A sarki fény kezdett elhalványulni, olykor el is tűnt, aztán újra meglebbent.

– Rendben, én is döntöttem. Amint időt tudok szakítani rá, kimegyek a temetőbe.

– Hogyhogy amint időt tudsz szakítani rá? Tűzz ki határidőt, máskülönben a végtelenségig fogod tologatni. Minél előbb, annál jobb. Én még ezen a héten beszélek Lynn-nel.

– Jó, én... év végéig adok határidőt magamnak. Ez így megfelel?

– Hát – dűnnyögte Milo. – Ha betartod, akkor jó.

Sam felemelte a mutatóját.

– Így görbüljek meg – hajlította be. – Ez nálunk egy komoly ígéret.

Milo bólintott.

– Rendben. Tehát kimész a temetőbe. És a sírhoz is odamész? Elbúcsúzol tőlük?

– El. Tényleg nem halogathatom tovább.

Milo sokáig szótlánul bámulta az égi látomást.

– Valami nem hagy nyugodni – mondta.

Sam megriadt a hangjától, a csendben majdnem elaludt.

– Mi az? – nyögte álomittasan.

– A férjed. Hogy engedhettek ki egy gyerekgyilkost az elmeosztályról másfél év után?

Sam megvonta a vállát, mintha Milo, aki még mindig az eget nézte, láthatott volna belőle valamit.

– Talán ahhoz van köze, hogy német állampolgár. Alkut kötött a kinti ügyvédje a magyar igazságszolgáltatással, amit aztán nem tartottak be. Vagy átváltották valami másra. Vagy egész egyszerűen csak megszűnt alóla az intézmény, mint sok másik kórház is. Azt gondolták, ha eddig nyugodt és összeszedett volt, nem jelent már veszélyt a társadalomra, vagy az is lehet, hogy legyintettek egyet és kinyitották előtte a kaput azzal, hogy menjen, amerre lát. Számtalan verziót lehetségesnek tartok, de biztosat nem tudok.

– Anyád ugye tisztában van vele, hogy ő ölte meg a lányaidat?

– Persze.

– Akkor... miért akart téged újra összehozni vele? Miért nem vetette meg, ahogy érdemelte? Egyáltalán, hogy volt képes szóba állni vele azok után? Egy normális ember soha többé nem engedte volna be az életébe.

Sam tanácstalanul rázta a fejét.

– Ha én azt tudnám...

3.

Emmett valamivel jobb hangulatban érkezett, mint amilyenben délután volt.

– Beszéltek? – érdeklődött Sam.

A férfi egykedvűen nézett rá, aztán megvonta a vállát.

– Már az is valami, ha szó nélkül képesek vagyunk elmenni egymás mellett. Azt hittem, ha egy kis időt külön töltünk, utána jobban tudjuk értékelni a másikat, de nem jött össze, sőt, szerintem Paulnak viszonya is volt.

– Az alatt a pár hét alatt?

– Mit tudom én... Folyton azon kapom, hogy a távolba néz, mintha ott se lennék. Szerintem már nem is szeret. Néha úgy érzem, hogy én sem szeretem már. Minek kínlódunk még egymás mellett? Annyira felesleges!

Sam úgy gondolta, hogy nem a kis különélés a gond, vagyis igen, méghozzá az, hogy többre lenne szükségük, de hogy lehet ezt szépen felvezetni? Egyelőre inkább annyiban akarta hagyni.

– Mi lenne, ha most inkább a gyakorlásra koncentrálnánk? – vitte másfelé a társalgás fonalát.

– De egyszerre csak egy dallal foglalkozzunk, mert ekkora mennyiséggel nem lehet egy szuszra elbánni, mint amit rám zúdítottatok.

Emmett megrázta a fejét.

– Pedig ez egyetlen dal. Eredetileg többet szerettünk volna, legalább ötöt, míg át nem tanulmányoztuk a hindu templomi dalok szerkezetét. Mit mondjak, olvastam már egyszerűbb regényt is, mint azt a pár oldalt. Szóval... végül úgy döntöttünk, hogy nem tagoljuk öt dalra az anyagot, hanem egyetlen szimfóniaszerű, nagyjából negyven perces zeneműbe zsúfoljuk. Tudom, hogy iszonyú mennyiség, ezért is nem akartunk egy új számot se felvenni a fellépések

repertoárjába. Majd ebből kiemelünk egy részt, ha valami csoda folytán sikerül felvennünk, ha meg nem, akkor így marad a program. Erre a nyárra így is elég lesz. Mi lenne, ha a rövidített változattal kezdenénk? Szerintem egy hét alatt össze tudnánk dobni. Megpróbáljuk?

Egy héttel később Charlie, aki épphogy felgyógyult a hangszálgulladásból, döbbenetesen vette tudomásul az India projekt előrehaladását.

– Hét percet az összes szólammal? – csodálkozott rá a szinte már kész hangfelvételre.

– Engedelmeddel feljátszottam a szintis részt – dicsekedett Sam. – Ha nem jó, majd felveszed még egyszer, de kellett, hogy rá tudjak énekelni.

Charlie még egyszer meghallgatta a dalt, aztán megrázta a fejét.

– Szerintem tökéletes. Az elejét ügyetlenebbre akartam venni, de ez inkább csak részletszegényebb, ami a terveimben is így szerepelt. Emmett, te mondtad neki, hogy így legyen?

Az asztalnál ülő férfi bólintott.

– Úgy csináltuk, ahogy megbeszéltük és a kottába is ezt írtad, szóval ne csodálkozz.

Charlie egyetértően csettintett.

– Na és a váltásokat hogyan sikerült megoldanotok?

– Egy részüket sehogy – komorodott el Sam. – Nem is értem, hogy gondoltad, hogy ezt valaki az én gyakorlatommal meg tudja csinálni. Voltak részek, ahol sikerült, ahol pedig túl nagy volt a hangköz, ott kettéosztottuk és külön-külön vettük fel, azután kis Dave egymás mögé másolta.

Charlie elgondolkodva meredt maga elé.

– Sejtettem, hogy nem fog könnyen menni, de én sem csináltam volna jobban. Szerettem volna itt lenni, amikor nekikezdték, de ennek így kellett történnie. Szintin sokkal egyszerűbb lejátszani bármit, mint énekhanggal előadni. Annyira belemelegedtem a zeneszerzésbe, eszembe se jutott közben, hogy talán előadhatatlan úgy, ahogy megírtam. Ha itt lettem volna, biztosan ragaszkodom az elképzelésemhez, szóval most ugyanolyan hálás vagyok a vírusoknak, mint nektek.

Ekkor Jamie is berobbant közéjük.

– Oké, srácok, akkor tartsunk egy próbát a fellépéshez is, mert azzal eléggé lemaradtunk.

– Mikor is lesz?

– Két hét múlva az első, a többit csak Joe tudja. Egy fesztivál valahol délen, két iskolai tornaterem, pár kocsmá és még lesz az a tévés buli, ahol szintén élőben kell játszanunk. A jövő hétre próbáljátok meg a legjobb fizikai formákat megtalálni, mert pénteken kezdődik a fotózás. Elsőre itt a próbateremben, aztán a hétvégén mindenkit a saját lakásán...

– Mint az állatokat a természetes élőhelyükön – nyögte be dobos Dave.

– Jah... – bólogatott Jamie. – A következő csütörtökön pedig műterembe megyünk, lesz sminkes, öltöztető, divattervező, miegymás, és persze a fotós a segédeivel. Van kérdés? Akkor kezdjük. Mit szólnátok ehhez a kezdő szöveghez?

Hamarjában felvázolt egy vicces szituációt, amire mind lelkesen bólogtak.

4.

Sam a fotózást az első pillanattól fogva a háta közepére kívánta. Először is azért, mert olyan furcsának tűnt aznap az egész világ, mintha egy kristályüvegen keresztül nézné. Másodsor pedig a történetek miatt. Azt hitte, három, legfeljebb négy ember jön: a fotós, egy asszisztens, egy sminkes és talán egy öltöztető, erre legalább negyvenen özönlötték el az aprócska pinchelyiséget. Egykettőre kijelölték az amúgy is gyakorlásra használt térrészt, amit szabadon hagytak, ezen túl azonban mindenhol állt valaki, még a lépcső is megtelt emberekkel. A fotós,

egy ötvenes, utálkozó arcú pasas a belépés pillanatában ordítani kezdett és abba sem hagyta, míg minden és mindenki tökéletesen nem állt, legalábbis szerinte.

Sam elhűlve vette tudomásul, hogy pont ugyanúgy bánnak vele, mint az első könyvbemutatója alkalmával, amikor a fodrász, sminkes, öltöztető számára nem volt több, mint egy munkafelület. De most nemcsak vele bántak gorombán, a srácoknak is kijutott a kegyetlenkedésből, levegőnek nézésből, felesleges ugráltatásból. Azt is látta, amint Jamie-ben egyre feljebb megy a pumpa, ezzel egy időben kétségbeesve vette tudomásul, hogy rohamosan fogy odalent a levegő. Szeme előtt szikrák pattantak és hunytak ki, és egyre erősebben szédült. A napok óta rendetlenkedő gyomra rövid időre begörcsölt, aztán elmúlt, hogy két perc múlva ismét begörcsölgjön. Nem túl erősen, de azért határozottan kellemetlennek érezte.

– Bongyorka, te állj ide – parancsolta felsőbbrendűen a fotós és úgy nézett Charlie-ra, mintha valami undorító állat lenne. – A kopasz mellé... úgy... ne, uraim, mosolyogjatok! Valamivel jobb... Most öleljétek meg egymást! Nem jó, ne úgy, mint a melegek... Na, valamivel... Most ne mozogjatok! Na tessék, most elrontottam miattatok a képet! Hát még ennyit se kérhetek? Még egyszer... Még egyszer, de most levegőt se vegyetek!

Sam szeretett volna felmenni a szabadba, mert már szinte teljesen elfogyott az oxigénje és ha lehet, az előbbinél is jobban szédült, vagy ha fel nem mehetett, legalább kinyitotta volna az ablakot, a fotós azonban azt sem engedte.

– Nem igaz, mennyi bajotok van. Na, gyere ide, cicababa, állj a kopasz mellé és öleld meg, de mintha élnél! Ne vánszorogj, mint egy béna. Te meg, kopasz kám, mosolyogj, egy bombanő ölelget!

Sam úgy látta, Jamie feje kezd lilába váltani.

– Clemente – ordított a fotós az egyik sminkes után –, csinálj vele valamit, olyan a képe, mint egy dinnyének. És fényt kérek, ennyi nem elég.

Sam elkapta, amint Emmett ugyancsak paprikapirosan felrohan a lépcsőn, majd magából kikelve ordítani kezd Joe-val.

– Ki a fenét hoztál ide nekünk? Fotózásról volt szó, nem erről a beképzelt paprikajancsiról!

Joe válasza fojtottan hallatszott:

– Halkabban! Ő a legjobb fotós a szigeten. Értsétek meg, profi képekre van szükségetek, nem amatőrökre. Bírjátok ki, hamar végeztek...

– Én le nem megyek még egyszer! Ez egy...

– Mi az? – csattant fel a fotós. – Kinek nem tetszem? Az máris bekaphatja!

Jobbjával a sliccét kezdte húzogatni, mire a munkatársai úgy ugrottak félre a lépcsőhöz vezető útból, mintha egy darázsrajt készültek volna elengedni.

– Inkább te kapd be a miénket! – ordította most Jamie is. – Ha felmész, többé nem kell lejönnöd, felölünk el is mehatsz. Vagy maradsz, csinálsz még pár képet, és azután takarodsz el, de most dönts el. Adok még negyedórát, de csak azért, mert tényleg szükségünk van pár képre.

– Hah – kényeskedett a fotós egy erősen túljátszott grimasszal.

Sam már tántorogva azon merengett, hogy bemutatkozott-e egyáltalán? Micsoda undorító alak!

– Hah, bizony – dörgött rá Jamie olyan határozottan, amilyenek Sam még soha nem látta, pedig volt már párszor mérges. – Gyerünk, fejezd be, amit elkezdted, de előbb a felesleg hagyja el a próbatermet, mielőtt kidobom a taccsot. Maradsz te, fotóskám, maradhat egy sminkes és te – mutatott a lámpákat cipelő fiatal kölyökre, aki legfeljebb második középiskolás lehetett. – A többinek kifelé! Most!

Az emberek tanácstalanul bámultak egymásra.

– Nem mennek sehová, szükségem van rájuk – nyafogott a fotós. – Vagy ha mennek, akkor én is.

– Isten veled! – integetett neki Charlie gúnyos mosollyal.

Egy nő a fal mellett megtántorodott és a kollégájára borult. Mozgás támadt mellette, ketten megragadták kétoldról és feltámogatták a lépcsőn.

– Nos? – nézett a megdöbbenet fotósra Jamie. – Elindulsz magadtól vagy segítsünk?

Eddigre Sam alig állt a lábán.

– Bocs – nyöszörögte és nagyon lassan a lépcső felé kezdett támolyogni.

Charlie idegesen elkapta a karját és átsegítette a tömegen.

Odafent Joe értetlenül nézett az ajtón kifelé masírozó emberekre, akik egytől egyig beszálltak egy közelben parkoló buszba, leültek az ülésekre és csendben várakoztak.

Mire Sam szeme elől oszlanik kezdtek a táncoló fekete karikák, a busz elhajtott. Két hatalmas, fekete Mercedes követte. A nő próbált visszaemlékezni a történetekre, de úgy érezte, amire emlékszik, az valójában nem történt meg, vagy ha igen, nem teljesen úgy, ahogy az elméjében él. Volt kiabálás, szitkozódás, a fotós kikérte magának a bánásmódot, idegesen toporgott, hadonászott a karjával, Joe kérlelte, hogy maradjon, aztán ő is szitkozódni kezdett, aztán mintha mindketten feladták volna, kétfelé váltak és elnyelte őket a környék. Vagy valami ilyesmi.

– Na, ennyit a képekről. Kapcsoljuk be a szellőzőt odalent, aztán folytassuk – vélte Jamie hangját hallani, aki most a dobshoz fordult: – Dave, hívhatod a fotós haverodat, ahogy megbeszéltük.

Sam kérdően nézett Emmettre.

– Lemaradtam valamiről?

A férfi sejtelmes mosollyal megrázta a fejét.

– Semmiről. Amint hallod, még van pár percünk a fotós érkezéséig, úgyhogy folytatjuk a gyakorlást. Az a tapping még nem az igazi.

Sam érezte, amint a háta nem létező szőre az égnek mered. Már képzelődöm is – hasított belé a tudat, hiszen Emmett szerint a fényképész még meg sem érkezett. Mit is mondott még? Tapping...

– Fenébe vele, ebben az életben meg nem tanulom – nyögte rekedten.

A következő pillanatban ismét megjelentek a szeme előtt a fekete karikák, egybefolytak, a szája sarkából valami szivárgott, ő pedig eszméletlenül borult a halálra vált Emmettre.

5.

Meghatározhatatlan idővel később nyomást érzett a bordái alatt, mely kísértetiesen emlékeztette arra a fájdalomra, amit Thomas támadása után érzett, pedig amikor magához tért, hat nappal volt túl az utolsó előtti műtéten.

A következő emléke egy nővér keze volt a karján, ahogy kihúzta a branült a könyökvénájából, majd szúrta egyet a másik karjába. Bár a nővér gyorsan és minimális fájdalommal végezte a műveletet, Sam felnyögött.

– No, felébredtünk? – hallotta a nővér kellemes szopránját.

Neked kéne felénekelned Charlie dalát – gondolta magában és máris a fülébe csengett az utoljára gyakorolt dallam. Szeretett volna visszazuhanni az eszméletlenségbe, de a szeme lassan magától kinyílt. Átkozott álmatlanság – dühöngött, mert túl fáradtnak érezte magát az élethez.

A háttérből cipők csusszanását hallotta, majd Emmett suttogását.

– Felébredt? – kérdezte a nővértől.

Egy férfihang válaszolt neki:

– Még nem teljesen, de megnyugodhatnak. Most már rendben lesz...

A többi elúszott, Sam pedig a Norvég tengernél találta magát. Hanyatt feküdt a kis szigetekre néző teraszon, a sötét égen egy nagy, világoszöld folt világított halványan. Feje fölé nyújtotta a kezét, Milo felkönyökölt mellette.

– Holnap reggel elutazom – jelentette ki.
– Már holnap? – nézett rá Sam csalódottan. – Azt hittem... még vissza akartam adni az éttermi meghívást. Ezek szerint nem lesz rá alkalmam?
– Dehogynem, csak nem ezen a héten. Különben neked is dolgod van, említetted, hogy a srácok közül felhívott valaki, mert égnek a vágytól, hogy újra próbálhassanak.
– Ja, tényleg – vigyorgott Sam. – Na jó, de mikor találkozunk újra?
– Ez a pár nap se volt betervezve. Majd amikor legközelebb összefutunk, meghívsz.
– Aha... Lynn-t is meg kell hívnom, ha veled lesz?
– Neki nem tartozol. Majd úgy intézzük, hogy ő ne legyen ott, rendben? – Milo szeme ugyanolyan világoszöldben ragyogott, mint az ég.
– Még nem akartam hazamenni – folytatta Sam. – Hét fejezetet írtam meg a regényből, legalább ugyanennyit akartam pluszban, de különben további majdnem három hétre ki van fizetve a házbérlet.

Milo felnevetett.

– Komolyan azért jöttél el a világ végére, hogy bezárkózz a házádba és azt tedd, amit otthon kellene? Nyaraláskor az ember szórakozik, esténként vacsorázni, mulatni jár, reggel sokáig alszik, hegyet mászik, mármint te, mert én ugyan nem, meg egy csomó olyasmit, amit otthon nem tenne. Lazíts! Ja, már nincs rá időd... Te mikor indulsz?

– Holnapután. Három nap alatt tervezek Oslóba érni. Idefelé öt nap kellett, de nyilván visszafelé nem állok meg mindenhol. Éjjel a lakásban alszom, reggel leadom a kocsit és repülőre ülök, ezzel az ütemtervvel pont időben érek oda az első próbára.

– Szorosnak hangzik, de te tudod...

A következő pillanatban a lila-fekete kocsi volánjánál ült, szélvédője előtt elmosódottan suhantak el a nyaralókból és erdőkből, valamint csupasz sziklákból álló tájelemek. Úgy maradt meg emlékezetében az ideút, hogy mindent majdnem függőleges oldalú hegyek és fenyves borít, ahol pedig nem, ott falvak, kisvárosok állnak. Oslo felé robogva kellett tudomásul vennie, hogy megint csak pillanatok maradtak meg a fejében, pedig pár hete pontosan ezen az úton vezetett a nyaralótelepig. Emlékezett egy hotelre egy sziklával körbevett tavacska partján, egy régi házakból álló skanzenre, eső után felduzzadt vízesésekre, lekerékített tetejű hegyekre, csúcsukon csupasz sziklatömbbel, imitt-amott egy-egy szántóföldre, amin valami nőtt, és persze az áthatolhatatlan, sötét erdőkre. Mindvégig mintha néptelen tájon haladt volna, egyetlen ember, arc vagy akárcsak sziluett sem maradt meg benne.

A hazaúton tehát igyekezett minél több embert megfigyelni: járókelőket, szembejövő autók sofőrjeit, buszállomásokon várakozókat, vásárlókat egy áruház parkolójában, tankolókat a benzinkutakon, a kávézóban mellette falatozó családokat, párokat, magányos nőket és férfiakat...

Az álom lassan oszlott el, mint a köd ősz idején. Még a fejében dübörögtek a vízesések, tagjaiban érezte az autógumik vibrálását, ugyanakkor látta már a félhomályt is, mely a betegszobában körülvette.

– Emmett? – nyögött fel száraz szájjal.

Legutóbb az ő hangját hallotta és azt hitte, most is itt van valahol.

– Hazaküldtem, alig állt a lábán – válaszolt helyette egy ismerős férfihang. Eltartott egy ideig, míg Sam felismerte benne Pault.

Mennyire más, mint Thomas volt – gondolta. – De miért mérem még mindig hozzá a férfiakat? Már semmi közöm hozzá, vagyis... a fenébe, még egy dolog, amit le kell zárnom.

– Mi történt velem? – suttogta, amikor ismét meg bírt szólalni.

– Hogy mi? – kérdezte Paul szinte felháborodva. – A frászt hoztad a srácokra, különösen Emmettre. Dőlt belőled a vér. Ha csak negyedórával később ér be veled a mentő...

Szétjött a kapcsolás – gondolta Sam egyre fáradtabb elmével. – Már vártam.

– Két órán keresztül műtöttek – folytatta Paul. – Nagyon aggódtunk érted. Amint beengedték, Emmett beköltözött az ágyad mellé, büntudata volt, azt hitte, miatta lettél rosszul, hiába magyarázta neki az ellenkezőjét a doki. De hát tudod, milyen érzékeny, mindent a szívére vesz.

Ahogy te is – gondolta Sam.

– Most már megmaradok, igaz? – suttogta megint.

Paul kuncogni kezdett.

– Sőt, a jövő héten fel is léphetsz a srácokkal, legalábbis ezt mondták. Pár napig pihensz, aztán mehetsz vissza a vágóhídra.

– Meg kell köszönnöm Charlie-nak – kezdte Sam, de itt kifulladt.

– Mit? – rökönödött meg Paul.

Eltelt egy perc is, mire Sam folytatni tudta:

– Hogy megzavarta a nyaralásomat. Ha nem hív vissza, az isten háta mögött történik velem ez az izé.

Paul elgondolkodott ezen a lehetőségen és mire újra megszólalt volna, a nő visszazuhant az eszméletlenségbe.

6.

– Megáll az eszem, három napja engedtek ki a kórházból, halálodon voltál, most meg ugrálsz, mint a nikkelbolha? – vakarta a fejét dobos Dave. – Nem otthon kéne feküdnöd?

Sam óvatosan leereszkedett az egyik székre, közben arra gondolt, mit fog kapni Norától azért, mert míg kiszaladt a boltba, meglógott előle. Ő is tudta, hogy szüksége volna legalább két további napra, de nem akarta cserben hagyni a srácokat.

– Egy hetet veszítettetek miattam a felkészülési időből. Nem állítom, hogy ez a mostani a csúcsmomént, de amit lehet, megteszek – fogadkozott. – Otthon gyakoroltam, ide is azért jöttem. Otthon ültem, itt is ülni fogok. Miattam nem maradhattok szégyenben, csak mert hülye voltam.

– Arra nem gondoltál, hogy ez egyszer hívhatunk egy vendéggitárost?

Sam elképedt.

– Hogy képzeled? Tévéfelvételre menjen egy idegen helyettem?

Úgy látszik, ezt meg Dave nem gondolta végig, mert megint idegesen vakarta meg a homlokát.

– Na jó, oda valóban ne, de a többi...

– Majd tesztek nekem egy széket a színpad szélére, ha addig nem szedem össze magam. Ülni már egész jól tudok – mosolyodott el a nő, mert Dave eléggé belelovallta magát a féltésbe. – Ne aggódj, nem porcelánból vagyok, és a vágások se fájnak már annyira. Különben is, ezek a laparoszkópiás műtétek nagyon kicsi vágásokkal járnak, ha nem szédülsz, másnap akár ott folytathatod az életedet, ahol előző nap abbahagytad. Engem is csak a vérvesztés korlátoz még. – A gyomorfájdalmait gondosan elhallgatta, nehogy emiatt hazaküldjék a srácok.

– Hát...

– Tudom, mit beszélek, orvos voltam, emlékszel? És tényleg jobban vagyok, egy fájdalomcsillapítóval elműködök akár hat órán keresztül.

Dave felemelt kézzel megadta magát.

– Rendben, ha te mondd, hogy jól vagy, elhiszem. Kérdezhetek valami mást? Említettem, ugye, hogy hamarosan megnősülök? Esküvő előtt el akarok menni a haverokkal Norvégiába.

Sam a férfira kacsintott.

– Legénybúcsú?

– Olyasmi, csak mérsékelt piálással. Hegyet akarunk mászni, este sütogetni, kicsit dalolászni, mellette pár sör, kipróbálnánk ezt-azt, például a siklóernyőzést vagy a hegyi kerékpározást. Ahol nyaraltál, van ilyesmire lehetőség?

– Van – mondta Sam elgondolkodva. – Mikor akartok menni?

– Szeptember végén, október elején gondoltuk.

– Akkor nincs – visszakozott a nő. – A telep szeptember közepén bezár a turisták előtt, gondolom, a sarkkör miatt korán esik le az első hó, viharban meg nem akkora buli a siklóernyőzés.

Dave elkomorodott.

– A francba... előbb meg a fellépések miatt nem fog menni.

– Menjete május végén.

– Ja, de addigra nős leszek.

Sam nevetve legyintett.

– És Erin nem enged el egyedül? Nagyon helyes, akinek van felesége, azzal menjen nyaralni, ne a haverokkal.

Ebben a pillanatban benyitott az említett. Másfél évvel ezelőtti gömbölydedségéből mostanra rengeteget leadott, frizurát csináltatott magának és az öltözködési stílusán is sokat javított, bár ebben közrejátszhatott az a tény is, hogy lediplomázott és állást vállalt.

– Mi van velem? Mintha a nevedet hallottam volna – mosolygott nagy érdeklődéssel.

Sam Dave-re nézett.

– Á, semmi, csak arról a norvég útról érdeklődtem, tudod, beszéltem róla. Úgy néz ki, idén már nem fog összejönni.

Erin szerelmes mosollyal közelebb lépett Dave-hez.

– Amire a haverjaiddal mennél és engem meg se kérdeztél, elmennék-e veletek?

Dave szemöldöke a homloka tetejére szaladt.

– Miért, eljönnél velem?

Erin Dave nyaka köré fonta a karját és szájon csókolta.

– Akár a világ végére is.

Dave arcán kaján mosoly jelent meg:

– Aha... de előbb menjünk el apádhoz az esküvői meghívás miatt.

Erin azonnal leengedte a karját és egy lépést hátrált. A bájos mosoly egy pillanat alatt lemállott róla.

– Azt már nem! – csattant fel erélyesen. – Megmondtam, hogy soha többé nem akarom látni, és arra, hogy most mégis elmenjek hozzá, az esküvőm sem elég indok. Ő nem érdeklődött utánam, én meg törjem magam miatta? És ha arra gondolok, hogy utána soha többé nem szabadulunk meg tőle, mert ha megtudja, mennyi pénzed van...

– Ennyit arról, hogy a világ végére is eljönne velem – állította meg a szóáradatot nevetve a férfi.

– És mondok még valamit – tette hozzá Erin fenyegetően. – Ha eljön az esküvőmre, én messzire el fogom kerülni még a várost is, ahol rendeznénk.

– Na tessék! A végén meg se nősülök – vihogott Dave.

Amikor Emmett öt perccel később beesett a próbaterembe és meglátta Samet, elfehéredett. Mióta Paul hazaküldte a kórházból, nem mert újra a nő szeme elé kerülni. Azt hitte, ő okozta a baját, bár hogy hogyan, nem tudta volna meghatározni. Mostanra romokban volt az önbecsülése.

– Bocs, hogy úgy rád ijesztettem – szabadkozott Sam. – Én vagyok a hibás, ha rendszeresen szedtem volna azokat a hülye gyógyszereket, meg rendszeren ettem volna, ez nem történik meg. Begyulladt az egyik kapocs, kaptam is rá egy csomó tablettát, de okosabbnak hittem magam a bennem élő orvosnál, sőt, még a belgyógyásznál is.

Erin és Dave felsétáltak a földszintre. Miután becsukták maguk mögött az ajtót, Emmett leült Sam mellé és atyáskodva rátette a kezét a nő kézfejére. Nyugodtabbnak tűnt, mint az előbb, bár az aggodalma még nem múlt el teljesen.

– Biztos jól vagy? Örültem az sms-ednek, hogy ma már bejössz, de nem korai ez még? A dokid szerint még vagy egy hónapig csak folyadékon fogsz élni... Nem is tudom, mit jelent ez. Nem vagy éhes vagy ilyesmi?

– Hoztam magammal tejeskávét, ha megéheznék, azon kívül nagyon puha ételeket és krumplipürét ehetek már. Ne aggódj miattam, még nekem sem adják olyan könnyen a túlvilágot!

Az utolsó mondatot túl szomorúan ejtette ki, Emmett szája széle megremegett tőle.

– Mi van? Meg akartál halni? Az én hibám, mostanában nem figyeltünk rád eléggé.

– Azonnal hagyd abba az önmarcangolást! – dörgött rá Sam. – Nem akartam meghalni, egyszerűen csak... nem vettem komolyan a figyelmeztető jeleket. Nem a te hibád, hanem az enyém. Hogy is lehetne a tiéd?

Emmett beleegyezően bólintott, de még nem simultak ki a ráncok a homlokán. Sam a férfi életére terelte a szót:

– Inkább azt mondd, mi van veled és Paullal? Még mindig...

Emmett vállat vont.

– Nem tudom. Miután elvitt téged a mentő, felhívtam és elmondtam neki, mi történt. Azonnal jött, vigasztalt, amikor lefordultam a székről, felváltott, együttérző volt, de... azt hiszem, kell még neki idő. És nekem is. Már nem vagyok biztos benne, hogy ő az igazi. Olyan távolságtartó mostanában és valahogy... mintha már nem érdekelné, mi van velem. Alig beszélgetünk, ha vacsorázni hívom valahová, nemet mond, ha moziba mennék, fáj a feje.

Sam felkuncogott.

– Most mi van? Rosszat mondtam? – lepődött meg a férfi.

– Dehogy! Csak úgy panaszkodsz, mint egy csaj, akit megcsal a pasija.

Emmett lehajtotta a fejét.

– Gondoltam, hogy erről van szó. Elmondta neked?

Sam nem győzött visszakozni.

– Fenét, csak ahogy mondod... Nem beszéltem vele kettőtökről, és szerintem nem is vallaná be pont nekem, ha ilyesmi volna a háttérben. Tudja, milyen közeli barátok vagyunk, azon kívül én mutattalak be titeket egymásnak, és ahonnan ő jött, fontos dolog az ilyesmi. És azt se felejtse el, hogy melletted volt, amikor azt hitted, feldobom a talpam. Azt tette, amit te éreztél fontosnak. Miért nem ülsz le vele és kérdezel rá, mi zavarja?

A férfi a fejét ingatta.

– És ha nem lesz őszinte hozzám?

Sam elvette a kezét az asztról, erre Emmett is az ölébe tette a sajátját.

– Na várj csak – vigasztalta Sam. –Javasolhatok valamit? Olvastam egy mesét, amiben egy mágikus tárgyat tettek az asztra, aminek jelenlétében nem volt szabad hazudni. Persze, ott nem szerelmi témát beszéltek meg, viszont az ötletet újra lehet hasznosítani. Mi lenne, ha ti is kitennétek egy ilyen tárgyat és amíg kint van, addig őszintének kell lennetek egymáshoz, de ami elhangzik, azt később nem lehet felhasználni a másik ellen?

– És milyen tárgy legyen?

– Ami mindkettőtöknek fontos.

Fentről beszédfoszlányok szűrődtek le.

– Egy próbát megér – mondta végül Emmett és felállt az asztaltól, hogy helyet adjon a többieknek, mert biztos volt benne, nekik is lesz pár keresetlen szavuk Samhez amiatt az sms miatt, amit reggel küldött a tagoknak, miszerint a mai próbán már ő is részt vesz. – Az énekléssel hogy állsz? Folytathatjuk az India próbát is, vagy várjunk még vele?

– Adj pár napot, a rekeszizmom még nem az igazi.

Másnap az a Renáta érkezett fotósnak, akinek Sam a vizsgafilmjében szerepelt.

– Én mondtam, hogy szerzek neves fotóst, de ti ragaszkodtatok ehhez a kislányhoz – dohogott Joe. – Oscar tartozik nekem...

Jamie a fejét ingatta.

– Ide be nem teszi a lábát, megmondtam. Volt hozzá szerencsém a színháznál. Engem nem fog még egyszer úgy ugráltatni, mint egy kutyát!

Sam elgondolkodott, hogy ha nem történt meg az a fotózás, amire még mindig világosan emlékezett, honnan tud erről az Oscarról? Nem a nevéről, hanem a stílusáról és a kinézetéről, mert Joe megmutatta a fényképét is, és azon a látomásában szereplő pasas látszott.

Renate gyorsan dolgozott. A tagokat mozgatva folyamatosan kattogtatta a gépét, közben gyors instrukciókat adott. Többször terelte össze, majd küldte különböző pózokba, átöltöztette őket és más frizurát, sminket kért, három órával később pedig kijelentette:

– Kész, betelt a memóriakártyám. Mára befejeztük, holnap délutánra szállítom a legjobb kétszáz képet. Nem tudom, a kolléga mennyit csinált és hogy azok milyenek lettek, meg hogy Joe melyikünk munkáját fogja előnyben részesíteni, de majd készíték egy hevenyészett árajánlatot is. Nem leszek drága.

Samben eloszlottak a kétségek: tehát Oscar mégis járt náluk. Ha nem is készített képeket, valamiképpen bemutatkozott nekik, az ő fejében pedig ugyanolyan zavaros emlékkép vált belőle, mint a lányaiból vagy Indiából. Később félrevonta Joe-t és rákérdezett.

– Csak egy percre ugrott be – ismerte el a menedzser –, de nem volt elragadtatva, különösen tőled viszolygott. Azt mondta, részeg voltál, de mint tudjuk, ez nem igaz. Már akkor szédelegtél a vérvesztéstől. Biztos bírod? Ne vigyelek haza kocsival, ha végeztetek?

Sam kaján mosolyt villantott.

– Hogy is mondhatnék neked nemet?

– Úgy, hogy szépen kimondod: nem, de gondolom, épp igent szeretnél mondani. Nyugi, nem fogom kihasználni a helyzetet.

Sam felcsattant.

– Mert ha jól lennék, kihasználnád?

Joe nevetve megrázta a fejét:

– Nem vagy az esetem.

7.

Miután Nora beparancsolta Nicolast a lakrészükbe, csengettek.

Sam ki sem akarta nyitni az ajtót, elege volt aznapra az emberekből, valamiért mégis odavánszorgott a bejárathoz és szélesre tárta. Zsuzsa jött hozzá látogatóba.

– Bocs, hogy csak most. Apám nagyon beteg volt, attól féltem, többé nem áll lábra, aztán meg a gyerekeket vette elő az influenza – mentegetőzött. – Már csak emiatt se mertem bemenni hozzád, nehogy bevigyem. Volt enélkül is elég bajod.

– Már rendben vagyok, bár így estére borzasztóan elfáradok.

– Azt meg hogy?

– Attól, hogy a hasfalat nem vágták át, belül eléggé összeszabdaltak. Először azt hitték, hogy csak egy foltot kell kivágni a gyomromból, de kiderült, hogy a gyulladás a maradék felét érintette és hiába vágták ki csak azt, ami vérzett, nem állt el, míg az egész károsodott szövetet ki nem vették. Tulajdonképpen szerencsém volt, hogy gyakorlott sebészcsapat kezébe kerültem, különben már nem élnék. Így viszont az eredeti gyomorméretemnek nagyjából a tizenöt